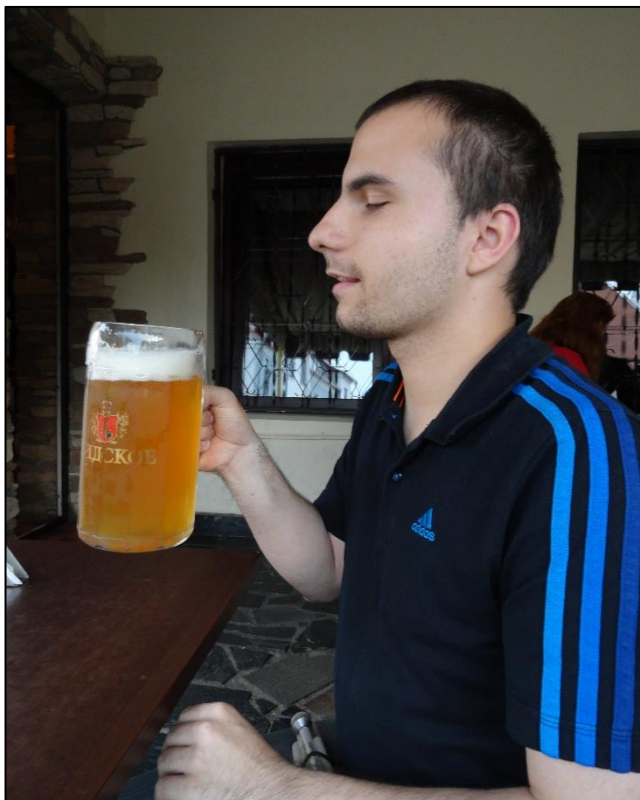

Mgr. JIŘÍ HUBÁČEK, absolvent gymnázia v roce 2012

Na škole studoval v letech 2008 až 2012 gymnázium, poté nastoupil na studium bohemistiky na Filosofické fakultě UK. Nyní zde pokračuje studiem doktorského programu.

"Škola byla určitě skvělou přípravou pro budoucí život, a to jednak skutečně kvalitním vzděláním, jednak ale také soustavným vedením nás nevidomých či těžce zrakově postižených k úplné samostatnosti. Zároveň musím nesmírně ocenit onu integraci, díky níž mezi námi mohli studovat i žáci s mírným nebo žádným zrakovým postižením (a to bez potřeby jakýchkoli zákonů a nařízení o inkluzi). Právě díky tomu se mohl svět nás nevidomých plně sžít a poznat se světem lidí bez zrakového handicapu a vice versa. Právě tohle byl myslím jeden z důvodů, díky němuž jsem během celého studia na VŠ vytrvale odmítal veškeré asistenční či podpůrné služby a případnou nutnost pomoci (kterou, přiznejme si, občas lidé s handicapem potřebují) jsem řešil osvědčenou formou něco za něco v rámci kolektivu spolužáků/kolegů.

V současné době se pokouším o doktorát. Po studiu české literární historie jsem se oklikou trochu vrátil k tomu, co se stalo mým koníčkem také již na střední škole, a to ke staroorientálním kulturám a literaturám. Ačkoli ani dnes není pro nevidomého dobře technicky možné studovat čínštinu či sanskrt, v současné době se intenzivně zabývám českou recepcí Indie a celkově Orientu; v souvislosti se studiem na VŠ se mi rovněž podařilo připravit několik oceněných kritických edic dosud nevydaných nebo obtížně přístupných textů české literatury. Je mou milou povinností dnes za to vše poděkovat právě rokům stráveným na střední škole, jež nás vedla jak k samostatnosti v životě, tak k přemýšlení a tázání se po věcech - schopnosti, bez nichž humanitní vědy dělat dost dobře nelze.

A snad také onen výše zmíněný apel na soužití nás zrakově postižených s majoritní populací mě před několika lety vedl k intenzivnímu zájmu o svět neslyšících; delší dobu tak již působím jako simultánní přepisovatel pro ty, kdo přišli o sluch v pozdějším věku, a proto jim nepomáhá ani odezírání, ani český znakový jazyk. I na tomto poli si uvědomuji stále víc a víc důležitost toho, co nám předávala svým přístupem tato „naše“ střední škola: že si musíme pomáhat, protože každý tu pomoc občas potřebujeme, že ji však je třeba chápat a přijímat jako pomoc, za niž jsme sami ochotni něco poskytnout, a nikoli jako službu, již je nám povinen okolní svět lidí bez handicapu."